

[Tyrol]

ninger for de enkelte kommuner, fordi man jo, som det blev sagt i forbindelse med lovforslaget, da det blev gennemført, forholder sig økonomisk neutral fra statens side i forhold til udlægningen. Det vil give kraftige stigninger i omkostninger i kommunerne og vil i sig selv skabe behov for en aktivitetsudvidelse i kommunerne.

Denne anden del af overenskomstindgrebet forringer altså kraftigt reallønnen ud over det, der lå i den første del, og en tredje del kan forventes. Der er altså tale om, at vi allerede nu må konstatere, at der er en 7-8 kr.s forringelse af timelønnen gennem reallønsudhulingen, at der er tale om, at en gennemsnitsfamilies disponible realindkomst efter skat og husleje senest ved fyringssæsonens begyndelse vil være reduceret med mere end 10 pct. i forhold til niveauet ved overenskomstindgrebet. Der er tale om en kraftig forøgelse af arbejdsløsheden med ca. 30.000 yderligere arbejdsløse som virkning af disse indgreb – en stribe af angreb, der klart viser, at lønarbejderne ikke kan eller skal fæste lid til, at socialdemokratiet vil varetage deres interesser, hverken her eller i fagbevægelsen. Skal angrebene afvises økonomisk og politisk, må regningen sendes videre til arbejdsgiverne. Det drejer sig altså om 7-8 kr. på timelønnen. Det drejer sig om at fastholde lønglidningen.

Specialarbejderforbundet spøjte lidt med genforhandlingskravet i tilfælde af indgreb fra statsmagtens side, der undergraver overenskomsterne. Man har ikke hørt meget til det krav i overenskomstforhandlingerne, og man har heller ikke hørt meget til det, efter at disse overgreb nu er blevet lagt frem. Forbundets adfærd over for cementchaufførernes kamp for at få ordnet deres løn- og arbejdsforhold på trods af overenskomstdiktater viser, at det kun er mundsvejr fra Specialarbejderforbundet.

Genforhandlingsretten skal man ikke bede om, men tiltage sig ved at stille lønkrav og organisere kampene med omfattende solidarisk støtte, sådan som det er sket på det seneste gennem dannelse af tillidsmandsringer og strejkestøttekomiteer og gennem aktivt fagforeningsarbejde. Det må dreje sig om en kamp om udbetaling af de indefrosne beløb fra dyrtidsportionerne, der står i ATP-fonden. Disse midler er lønarbejdernes og skal ikke underlægges reaktionære transakti-

oner mellem augustforligspartierne, når ATPs bestyrelse kommer med en indstilling om anvendelsen af disse midler omkring den 1. oktober.

Lønarbejderne må gennem egne aktiviteter sikre en fuld dyrtidsdækning i stedet for den halve dækning, som gives for øjeblikket, og som er med til at udhule reallønnen yderligere.

Det nytter ikke at hælde hovedet til det internationale skruerbrækkeri, som indkomspolitikken er udtryk for. Det undergraver den faglige kamp i andre lande, og det er udsigtsløst, som det også fremgår af regeringens bemærkninger til overenskomstindgrebet, hvor man klart sagde, at de tidligere overenskomstindgreb ikke havde givet nogen forbedringer af konkurrenceevnen – for man havde ført nøjagtig den samme politik i de andre vesteuropæiske kapitalistiske lande – og altså kun havde fået til resultat, at lønnen for lønarbejderne i Europa havde været udsat for en samlet lønsænkningspolitik til skade for den internationale arbejderklasse. Denne politik må tilbagevises igennem offensiv kamp.

Der er også tale om, at de kampe, vi har set i den offentlige sektor omkring arbejdsforholdene, f. eks. inden for sundhedsområdet, bistandskontorerne og daginstitutionerne, må fortsættes og intensiveres; netop på disse områder kan vi forvente at de besparelser, der er lagt op til fra regeringens side, vil komme til at ramme hårdt.

I forvejen er arbejdstempoet temmelig nedslidende inden for disse områder, og der er jo ikke udsigt til, at man med disse indgreb vil få mindre at lave på bistandskontorerne, med den kraftige udhuling af reallønnen, der vil være tale om.

Ligeledes i boligområderne må man kæmpe imod forringelsen af serviceydelseerne fra kommunerne og kæmpe imod den ekstra afgift, der kommer på el osv., gennem betalingsboykot og andre kampformer. Det er herigennem, der kan vindes resultater – ikke igennem at sætte sin lid til, at socialdemokratiet skulle kunne gennemføre noget som helst til fordel for lønarbejderklassen i dette folketing. Det er det stik modsatte, der er tale om.

H. C. Hansen (FP):